

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Caput 31. Quomodo illam dæmones, molestissima quæq[ue] machinando,
alijs hujusmodi exercuerint tormentis, & Deus ipsi declaraverit causam, ob
quam esset exosa dæmonibus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

quinque horas; atq; unâ dixerunt: Bono animo esto soror, quia affigēris Cruci in verso capite. Exhorruī naturaliter, sed Angelus meus Custos me animavit dicens, nē timerem; se enim mihi adfuturum in Cruce. Ego illi dixi: Sancte Angele, cum ipse non possit pati, nihil est speciale, quod adsit mihi crucifixæ. Angelus autem mihi respondit: Etiam si non possim pati, possum tamen te juvare, ut subleveris in tuis cruciatibus. Subito me adverti esse affixam cruci, totam, à pedibus ad caput, quam decentissimè coopertam pallio cæruleo, & capite deorsum converso, pedibus verò sursum, sicut fuerat crucifixus Sanctus Petrus. Postquam aliquamdiu mansissem in eo situ, Angelus meus Custos in momento invertit Crucem, & ere-

xit, ita ut superiore sui parte spectaret Cælum; sensique me ab illo deponi ex Cruce, & extrahi mihi manus, quasi ex quibusdā ferreis annulis, quibus fuerant insertæ. Tum mihi imposuit coronam, quam ipse asservaverat, velut in deposito, cuius est superius facta mentio; ut significaret, quid fuisset promerita eo cruciatu. Quando ex isto raptu ad me redij, passa sum gravissimos dolores in toto corpore, capite, pedibus ac manibus, quasi re ipsa, & verè sustinuissem illud tormentum; & gloriosus Apostolus Sanctus Andreas adfuit his omnibus, quem ego rogavi, ut ageret meū Advocatum, ac Patronum, juvaretque etiam alios; ad quod ille, se mihi exhibens promptum, discessit à me, datâ mihi suâ benedictione.

CAPUT XXXI.

Quomodo illam dæmones, molestissima quæque machinando, alijs hujusmodi exercuerint tormentis, & DEVS ipsi declaraverit causam, ob quam esset exosa dæmonibus.

Vi instar tyrannorum, & carnificum justos excruciant, sunt dæmones, permitte id atque concedente DEO, ad magis exercendam, augendamque ipsorum virtutem. Quem in finem Divina Majestas ysdem dedit facultatem, affligendi hanc ipsius famulam, terribilissimis & molestissimis machinationibus, quas referemus. Illa sic ait:

§. I.

ANno 1612. cum fuisset vehementer afflicta à meis doloribus, vidi quodâ die, præsentibus quibusdam meis sociabus, nonnihil à me remotum dæmonem, in specie valde proceri & atrocissimi, ac supra modum abominabilis Æthiopsis, qui adveniebat, habens quasi semiarmatas corporis partes, media brachia, medium dorsum, ac pectus, similiterque reliquas: portabat in manu crassam & formidabile

lanceam, in cuius cuspide erat crudelissimum ferrum. Fui aliquantum turbata, conspectâ istâ terribili ac abominabili specie, & recurri ad DEUM, petitura ab illo Divinum ejusdem favorem & auxilium, ut me in omnibus conformarem cum acceptissima ipsius voluntate. Dæmon me incepit aspiciere, mihi que minari, & vibrare suam lanceam, contra pectus, & cor meum: quod videntes sancti mei Angeli Custodes, constituerunt se ante me, ostendentes se velle impedire illum ictum dæmonis, comminantesque ipsi severe, & cum imperio. Quia tamen DEUS me volebat pati, hoc non obstante, dæmoningentem præse tulit furiam, prorupitque per illos, ut exequeretur, quod ipsi Dominus permittebat, & infixit summo impetu illud ferrum meo pectori, quoadusque cuspis penetraret dorsum, adeo ut, quamvis id acciderit in spiritu, torum meum corpus contremuerit, & cohorrerit, fueritque mihi attendendum, nē erumperem in aliquos

aliquos clamores, vel exterius ederem signum, quod notarent sociæ præsentis, id quod vehementer avertor. Extraxit suam lanceam dæmon, & fugit celerrimè; ego verò remansi pessimè affecta, ac debilitata, licet mihi sancti Angeli succurrerint in hac debilitate ac defectu virium, accedentes ad me, & me consolantes. Ex isto ictu dolor illarum partium est valde auctus adsequentem usque diem, cum mea magna afflictione ac timore, nè haberem aliquod signum aut vulnus apparens, ut revera habui. In ea perturbatione mihi Dominus aliquoties dicebat, consolando me, quasi obscurè, nolens se magnopere declarare: Nè id metuas, permitte omnia meæ providentiæ. Quanquam aliàs ità se mihi subducebat, & occultabat, ut paterer absque ullo solatio, & levamine.

Dum essem taliter afflictà, & quasi à DEO deserta, bidui vel tridui spatio, conspexi Christum Dominum, qui me respiciebat suis Divinis oculis, paulatim ad me venientem cum magna majestate, & benignitate, stipatum innumeris Angelis. Obstupefacta ac attonita eà misericordià, cum jam intellexissem, quid Dominus esset facturus, incepti turbari ac timere. Verùm ipse nihilominus ad me venit, tangensque suà sanctissimà manu vulneratam partem pectoris, ac deinde dorsum, liberavit me ab illo dolore, integrèque sanavit. Postea mihi dixit Dominus: Vale, & requiesce nunc tantillum, jam enim es à tuo maximo dolore & cruciatu curata.

§. II.

DUm ità quadam nocte agerem cum DEO, dixit mihi: Attende, & scribe, quod tibi modò eveniet. Subitò ab ipso illuminata intellexi, quid esset futurum, excruciamdam nempe me in quinque corporis partibus, quas habeo adeò afflictas. Unde statim constrinxi totum meum corpus, cooperui manus, & retraxi pedes ex naturali timore, quo eram correpta. Sed paulò post vidi quendam diabolum instar catelli, cujus caput & prægrandes fauces erant taurinæ, habebatque retorta cornua:

Hic incepit pedes, in ijs partibus, quas habeo tumidas, vellicare rictu, & faucibus, atque penitus dilacerare cornibus, illa tubera pedum, præsertim in pede dextro, ità ut mea anima illos videret manifestissimè usquequaque vulneratos, & manantes sanguine. Deinde idem fecit in dorso, & in uno latere, convulsis ijs partibus, & cruentatis: tentavit tantundem efficere in manibus; quod ipsi tamen DEUS non concessit, ideòque illas solùm attigit. Hoc tormentum sustinui ultra quadrantè horæ, quod fuit peracerbum, ut me cogeret ad gemendum; quamvis id dissimularem, nè audirer à sociabus, quæ aderant. Postea discessit, & sancti Angeli suà illà specie manuum consolidaverunt ac sanaverunt illas partes vulneratas, quasi nihil mali fuissent perpessæ, tantumque sentiebam quandam in ijs debilitatem. Ità transegi quatuor vel quinque dies, quibus elapsis, DEUS permisit, ut in mea anima naturaliter inciperem experiri timores istarum viarum, quibus ab eodem Domino ducor; cumque die quodam essem solito afflictior, dixit mihi Dominus: Dic Filia, quomodo sic es constituta, & quis te taliter debilitavit ac pessum dedit naturam, absque speciali dolore & infirmitate, ex qua id posset provenire? Respondi illi: Solatium animæ meæ, sola tua me sic sustentat potens manus, & tua sanctissima voluntas: sis benedictus in æternum. Tunc dixit Dominus: Tuæ molestiæ oriuntur ex vita interiore tuæ animæ, & ex eo, quod propterea toleras ac pateris. Unde volo, ut intelligas, & cognoscas esse verum, quod interne in anima tua sentis ac pateris.

§. III.

Videamus alias formidabiles hujus hostis inventiones, pro excruciamdam illa, quam tantopere abominabatur. Quâdam vice (anno 1616.) ait, propè Quadragesimam, eram majorem in modum afflictâ, & patiebar gravissimos dolores totius corporis ac stomachi, amaritudinem oris, & ingentem sitim, nec poteram comedere, vel etiam bibere, neque dormire. Nesciebam, quid mihi esset, præterquam quod

versarer in continua cruce, & sentirem magnam inquietudinem corporis, quamvis totus spiritus esset valde resignatus in manus DEI. Venerunt ad me Sancti mei Angeli, ut me consolarentur, ac animarent, & videbantur mihi aliquid agere manibus. Atque tum adverti me esse indutam quadam veste, confectâ ex durissimo corio, suffulta carduis, qualibus uti solent lanarij pro carminanda lana, quorum cuspides erant acutissimæ; pertingebat vero usque ad genua, & manicæ ejus erant latæ, protensæ ad cubitos. Ille vestitus me vehementer torquebat, afferebatque mihi prædictos dolores, & ingentes corporis ardores. Venerunt deinde Angeli, qui illum manibus modicum dimovebant, nè me tantopere cruciaret. Quidam autem atrocissimus daemon, in specie deformis viri, prodivit ex improvîso, quem catenus non videram; murmurans intrâ dentes, dicebatq; sanctis Angelis, quare me sublevarent, cum ipsi DEUS dederit facultatem, me induendi illâ veste, sicut fecerat. In hoc tormento exegi complures dies, qui erant tredecim, vel quatuordecim. Dum ita post præcedentem cibi nauseam essem afflicta, ut nè vel unum bolum possem deglutire, accesserunt ad meum lectum duo mei sancti Angeli, unus ad unum, alter ad alterum illius latus, posueruntq; ante me quandam pretiosam patinam, plenam diversis fructibus, & dixerunt, mitti mihi illos à DEO, ut me ijs reficerem. Ego ipsos nullo modo volui attingere, quantuncq; me rogarent, quoad quidam ex sanctis Angelis, qui vocatur FORTITUDO, accepisset unum fructum ex patina, apprehensum per petiolum, eundemq; applicuisset in eo ori, quem ego re verâ comedi. Quando Angelus elevavit fructum ex patina, emisit fructus ille ex se magnum splendorem. Habebat autem colorem vivacissimæ purpuræ. Non masticaui illum, gustavi tamen, & sapiebat instar mali granati. Deglutivi ipsum, & recreavit me, multumque confortavit. Tum alter Angelus fecit idem, deditque mihi alium fructum. Deinde mihi porrexerunt potum in quadam veluti pelvi, quæ erat ex nitida

transparente crystallo, ita ut bibendo viderem vas, unaque Angelum, qui mihi porrigebat aquam. Post paucos dies, quodam die antecinerali, manè, venerunt mei sancti Angeli, dicentes mihi, se jussu DEI venire, ad exuendam me istâ veste, & quamvis ego noluissem mihi ipsam ab illis auferri, re ipsâ me eâ quàm suavissimè exuerunt. Fui sublevata, utpote exonerata veste tam molestâ: remansit mihi tamen dolor, & retinui corpus totum afflictum. Angelus complicit vestem, posuitque sub brachium, & cum cæteris quatuor adivit Christum Dominum, coram quo flexis genibus explicuit vestem, dicens: Domine, hic adderimus vestem, quæ fuit excruciatâ illa, quæ tui amore patitur. Aspiciat ipsam Tua Majestas. Aspexit illam Dominus, ac dixit: Estne ista? Ita, ista est, dixit Angelus, videat Tua Majestas sanguinem, quæ profudit in hoc martyrio. Erat enim cruentata sanguine, quæ elicuerunt cuspides carduorum. Interrogaverunt quoque Angeli Dominum: Quid dicemus, Domine, nomine Tue Majestatis isti Famulæ tuæ, & cui commitemus hanc vestem? Dominus respondit: Dicetis illi Famulæ & Animæ meæ, nomine meo, omnia quæ est passa, & patietur, ipsi profutura, ad augmentum majorum coronarum in mea gloria, quam me illi daturum polliceor, atque ex hoc momento illi concedo, quod à me toties petivit, videlicet, magnam conformitatem cum mea voluntate in patiendo pro me: vestem autem tradite Angelo ipsius Custodi, ut illam in die judicij ibi exhibeat, & appareat, quid pro me hæc mea creatura fuerit passa. His auditis sancti Angeli, post exhibitam magnam reverentiam Domino, convolventes suam vestem, redierunt ad meum cubiculum, quàm MINOR expandit coram meo Angelo Custode, inclinansq; se coram eo usq; ad terram, tradidit illam ipsi Nomine DEI, qui eam accepit similiter, non tamen adeo profundè se inclinans, & asservavit cum alijs meis rebus, sibi commissis. Idem Sancti Angeli mihi nomine DEI nunciaverunt, quod illis fuerat demandatum.

§. IV.

Quadam nocte fui quasi infomnis, à diabolo & alijs socijs incutientibus mihi vehementes timores, cum magna crudelitate, ac tumultu, rapta & suspensa per capillos, ut mihi videbatur, vel per colum, & collocata in quadam re altissima, ac posita in aëre, ubi mihi infixerunt multos & acres ictus quodam fune, qui habebat crassissimos nodos. Sustinui illud supplicium valde diu, & diabolus mihi significabat, quòd me ita excrucieret propter devotionem, quam habebam, & ingenerabam alijs erga immaculatam Conceptionem Beatissimæ Virginis MARIE. Evigilavi ex illo somno afflictissima, tam interne in anima, quam quoad molestiam, & cruciatum Naturæ. Et fuerunt tanti dolores, atque confractio miserabilis corporis, ut intra quatuor vel quinque dies vix me potuerim movere, vel vertere in lecto. Toleravi cum solatio meum martyrium, amore DEI, & sanctissimæ ejus Matris.

Alià vice, dum vehementer opprimerer doloribus, vidi venientes quosdam diabolos, parvulos & crudeles, qui cum ingenti strepitu voluebant seu raptabant doliolum grandiusculum, quod, ingressi cubiculum, ubi ego eram, inverterunt, atque ibi evacuaverunt; unde exivit quædam pestiferè fetens putredo. Sic afflictà conabar avertere oculos interiores ab illa memphiti, licèt, volente Domino, ut illam graveolentiam tolerarem, non potuerim. Aspexi versus portà cubiculi, & vidi illos meos sanctos Angelos DEI advenientes quasi forinsecus, quibus conspectis apud portam cubiculi, incepti valde ferio conqueri, ac dicere: Ah, mei sancti Angeli DEI, unde veniunt? ergone jam non erant hic? Cum enim illos plerumque videam, & experiar, seu agnoscam adesse, visa mihi fuit res nova, quæ me afflixit, quòd intelligerem ipsos abfuisse, & dicebam: Propterea etiam ausus est iste diabolus & alij, id, quod perpetraverunt in hoc cubiculo. Quid fiet modo? Quà ad me venient? cum omnia sint plena sordibus, ut vident. Hæc dicebam cum illa molestia, quam sentiebam, quasi

sancti Angeli possent aliquà ratione infici sordibus. Licèt autem ego id non ignorarem, apprehensio tamen ejus rei, quam videbam, me movebat ad sic loquendum. Ipsi verò responderunt meis ineptijs peramanter, ac benignè dicendo: Tace, soror, nè id molestè feras, neque te affligas, quia omnia bene fient. Unde autem veniamus, bene scimus; lætaberis & capies inde solatium. Quamvis mihi porrò eo modo communicationis & locutionis non dixerint ampliùs, alio tamen magis spirituali ab iisdem intellexi, quòd venirent à duabus infirmis personis magnæ autoritatis, quas videraverant, & quibus ego plurimum optabam sanitatem, quam pro ipsis postulaveram à DEO, atque, ut deinde intellexi, postquam misissem, ex quo rescirem, quomodo valerent, meliùs habebant. Subitò conspexi duas nonnihil à terra elevatas quasi lineas efformatas, seu radios splendidos à porta tendentes ad mecum usque lectum, & aliquantum ab invicem disiunctos, per quos transiverunt quatuor Angeli DEI, ita ut bini per singulos incederent. Quidam autem parvus ac niger diabolus, qui erat apud portam cubiculi, illis transcurrentibus incepit gesticulari instar petulantis, & malitiosi pueri, movendo ac agitando illas lineas seu radios, quos pertransibant, ut videretur illos velle dejicere ad terram. Hoc modo ad me pervenerunt, & solati sunt me, atque allocuti. Ille verò petulans & malitiosus diabolus continuo applicabat caput ad portam, quasi vellet videre ac audire, quid fieret, & deridente, vehementer timens ac turbatus, se abscondebat, & retrocedebat foràs. Angeli DEI videntes, quid dæmon faceret, dixerunt ipsi: Veni huc, proditor; qui constitit apud portam, totus tremens. Illi autem: In nomine, aiebant, Domini tibi præcipimus, ut statim huc intres, & expurges ac everras abominabiles sordes, quas in hoc loco sparsisti tu, & tui socij: Diabolus sine mora, audito hæc præcepto sanctorum Angelorum, cum magno dolore, cruciatu, & confusione intravit, & cepit expurgare, & everrere illas sordes, egerendo illas per quendam hiatus patentè

intra

intrā pavimentum cubiculi; id quod faciebat tanta cum molestia ac dolore, miserabiliter conquerens, ut videretur vehementissimè torqueri & affligi. Et postquam expurgavisset, multoque mundius reddidisset cubiculum, quàm fuerit antehac, etiam ipse descendit per illud foramen vociferando: atq; tum fuit clausum pavimentum, sicut fuerat priùs, & sancti Angeli DEI manserunt mecum, uti antecedent-

ter. *Alijs ipsam aliàs demones exercebant, moles-
tissimis tormentis, afferentibus illi
ingentes afflictiones, quorum etiam affectus
sentiebat in doloribus, & corporis confrac-
tione, quæ illi remanebat: dolor insuper in-
ternus non erat alius, quàm si illū pateretur
exterius, ut propter hos effectus interdum
dubitaverit, an non ipsam demones torque-
rent corporaliter.*

☉*☉

CAPUT XXXII.

Quomodo illi Dominus manifestaverit causas, propter quas ipsam demones odio habuerunt, iisdemque postulanti-
bus illam exercebat derelictionibus, ac desertionibus internis, aliisque
modis, & quàm se bene gesserit in
omnibus.

M

*Agno est solatio ys, quos
demon persequitur, scire
causam, ob quam ipsos in-
sectetur, quemadmodum
erat solatio martyribus,
scire, cur illos persequen-
tur tyramni. Hoc DEUS sua famula reve-
lavit pro solatio.*

§. I.

Postquam, inquit, fuisset vehemen-
ter, quatuor continuis septimanis,
pressa magnis doloribus, quos toleraverā,
itā ut mihi quandoque viderentur dissolvi
ossa, & natura esse prorsus pessundata, ap-
paruit mihi Dominus (videbatur enim
Divina Majestas non posse ferre, ut me
itā tractaret, neque mihi aperiret causam
meorum dolorum) dixitque mihi: Ani-
ma, es afflicta, & vehementer molestaris,
neque scis causam tuorum dolorum. No-
veris igitur omnia provenire à diabolo, qui
à me petit facultatem, te affligendi & ex-
cruciandi. Ego autem illam ipsi concessi
limitatam, ut ne minimum quid possit fa-
cere, absque meo permisso & voluntate,
quamvis te usque adeò oderit, ut si ego id
ipsi permitterem, te perderet, ac annihilare-
ret. Ego respondi: Re verā, mi Domi-

ne, ignoro causam, ob quam mihi diabo-
lus adeò malè sit affectus, quia nihil feci il-
li adversum, ut in tantam rabiem agatur;
neque tibi itā servio, ut id merear, imò
sum tepidissima & pigerrima, nec tibi ser-
vio tam serio, quàm convenit, & ego te-
neor, quin potius sum valde ingrata, nihil-
que tibi rependo pro tuis Divinis benefi-
cijs. Dominus autem mihi respondit:
Causa, cur tibi itā malè afficiatur diabolus,
est, quia novit, quòd te magnopere amem,
tibi que bene velim, & præstem magnas
gratias, ut præ invidia agatur in rabiem.
Præterea scit occasiones, quas mihi tu præ-
bes, ut ego tibi exhibeam ejusmodi favo-
res, & quomodo te pro illis disponas. Hoc
est, quòd illum torquet ac affligit, & in ra-
biem agit, ut te vellet in nihilum redigere.
Nihilominus tibi verè dico, id non futu-
rum in ejus potestate, quia ego sum tecum,
& ero semper. Tum ego respondi: Ad-
verto me, Domine, itā viribus destitutam,
& omnes potentias, quarum est juvare a-
nimam, itā esse sopitas, ut neque ad te pos-
sim accedere, sicut desidero; videaturque
Tua Majestas à me his diebus recessisse, &
me deseruisse. Dominus mihi respondit:
Noli idcirco sollicitari, quia tibi nunquam
fui vicinior: modò namque dum pateris,
habe